

ת"פ 35170/09/20 - מדינת ישראל נגד אמין אבו סביח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35170-09-20 מדינת ישראל נ' אבו
סביח(אחר/נוסף)

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמין אבו סביח (אחר/נוסף)

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע ביום 27.12.20, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכך שבמסגרת סכסוך שכנים, התפתחה תגרה בין בנו של הנאשם לבנו של ג', המתלונן שעסקו סמוך לזה של הנאשם.

לאחר שהופרדו הניצים הניף הנאשם חפץ שמהותו אינה ברורה והיכה בחזהו של המתלונן.

כתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך דקירה בחזהו.

הנאשם הורשע אפוא בפציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

במסגרת הסדר הטיעון סוכם כי הנאשם יישלח לתסקיר שרות המבחן וככל שלא תושגנה הסכמות בשיחה לאחריו יטענו הצדדים לעונש באופן חופשי.

תסקיר שירות המבחן:

מהתסקיר שהוגש עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ולאחר ביצוע העבירה היה עצור משך 23 ימים.

הנאשם בן למשפחה נורמטיבית ומלוכדת, נשוי ואב לשישה ילדים, אשתו מתמודדת עם מחלת הסרטן.

הנאשם לקח אחריות מלאה לעבירה, הביע צער וחרטה ששירות המבחן התרשם מכנותם, והסביר את הרקע לעבירה במערכת יחסים מתוחה עם המתלונן, במהלכה איבד שליטה על עצמו, פעל באימפולסיביות, אלימות ובאופן חסר

אחריות, ללא שיקול דעת בוגר.

לאחר העבירה נערכה סולחה בין הצדדים, הנאשם מודע היטב לטעותו וליחס השגוי בו התייחס למתלונן.

שירות המבחן מצא כי במצבי לחץ עת חש הנאשם שכבודו העצמי נפגע, הוא עלול לחזור על התנהגותו, אף כי אישיותו אינה מתאפיינת בקיומם של קווים אלימים, תפקודו בחיים טוב והוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית סך הכל.

עוד התרשם שירות המבחן כי מעצרו של הנאשם, לראשונה בחייו, לאורך יותר משלושה שבועות, וההליך המשפטי המנוהל נגדו, חידדו עבורו את ההשלכות של מעשיו ובמיוחד את גבולות המותר והאסור, ומהווים, במובן זה, חוויה שבכוחה למנוע חזרתיות על התנהגותו.

בהתחשב בכל אלה המליץ שירות המבחן בכל פה להימנע משליחת הנאשם לכלא, לבכר עונש חינוכי של של"צ ממושך ולכל היותר להענישו במאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה קצרה.

טיעוני הצדדים:

המאשימה פירטה את האמור בכתב האישום המתוקן, לזכות הנאשם זקפה את נטילת האחריות, והחיסכון בזמן ציבורי, וכן היעדר עבר פלילי כלשהו.

המאשימה זיהתה את הערכים המוגנים שנפגעו כשלומו, בטחונו ושלוותו של האדם, ואני מאמץ את דבריה.

המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין 7 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה סקרה את האמור בתסקיר שירות המבחן, ובמיוחד את החלק המהווה גורם סיכון, אך נוכח נסיבותי המקלות של הנאשם עתרה למקם אותו בחלקו התחתון של המתחם לו עתרה ולהשית עליו מאסר בן 7 חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס, התחייבות ופיצוי. המאשימה ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן בהיותה נוגדת את עקרון ההלימה ואת מתחמי הענישה המקובלים בעבירות מסוג זה.

המאשימה צירפה פסיקה לתמיכה בעמדתה.

הסנגור הציג, כראיה לעונש, את תמונות הפציעה מהן עולה כי פציעת המתלונן היתה קלה ביותר ולא נראה בה חתך אלא נקודת דקירה בלבד.

הסנגור הדגיש כי המתלונן לא נזקק לטיפול רפואי והפצע כלל לא דימם.

הסנגור ביקש לדחות את הפסיקה שהגישה המאשימה בהיותה מתייחסת לאירוע חמור הרבה יותר, הכלל שימוש במכשיר חד ונשא אחריו תוצאות שאינן דומות בחומרתן לאלו במקרה לפנינו.

הסנגור ציין כי האירוע היה נקודתי, במהלכו הותקף גם הנאשם ע"י קרובי משפחתו של המתלונן, ולאחר הדברים נערכה סולחה בין הצדדים שחזרו ליחסי חברות ושכנות טובים מאז ועד היום.

עוד תיאר הסנגור את נסיבות חייו של הנאשם המטופל באשה חולת סרטן ובילדים, ומאז האירוע - לאחר שחרורו ממעצר - מצוי בתנאים מגבילים שונים עד עצם היום הזה.

הסנגור עתר, לפיכך, לאמץ במלואן את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם של"צ.

הנאשם סיפר כי המתלונן והוא חברים מילדות, גדלו יחד, עבדו יחד, אוכלים ושותים יחד, כלשונו.

הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט בעיקר עקב מחלת אשתו, המחייבת שהייתו יחד אתה כל הזמן נוכח הטיפולים הרבים שהיא עוברת.

דין והכרעה

המחלוקת העיקרית בתיק לפניי מצויה בהערכת חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, רוצה לומר - אומדן מידת הפגיעה בערכים המוגנים אותם ציינה המאשימה.

עיינתי היטב בכתב האישום המתוקן, בטיעוני הצדדים ובפסיקה שהוגשה.

לטעמי, כאשר מדובר בעבירה של פגיעה, שאלת הפגיעה בערכים המוגנים נבחנת בשני מבחנים:

האחד - מידת פוטנציאל הפגיעה.

השני - מידת הפגיעה בפועל.

פוטנציאל הפגיעה נגזר ממספר שאלות: סוג הכלי ששימש לפגיעה ולפגיעה, אזור הפגיעה בגוף הנפגע, הסיכון הנשקף מפגיעה באזור זה, ושאלות נוספות החולשות גם על ניתוח העבירה בכללותה לפי דיני העונשין כגון היסוד הנפשי הנלווה לפגיעה, דהיינו - הערכת הכוונה לפגיעה (מודעות מלאה, כוונה, אדישות, רשלנות וכיו"ב), מצבו הנפשי של הפוגע בזמן הפגיעה (שליטה מלאה, אבדן שליטה, התלהטות רגעית, קנטור וכדומה).

הפגיעה בפועל נמדדת, כמובן, לאור תוצאותיה.

כאשר אני בוחן את המקרה לפניי לפי המבחנים לעיל, אני מוצא כי בבחינת פוטנציאל הפגיעה - אין הבדל ממשי בין פגיעה בראשו של אדם לפגיעה בחזהו מבחינת הסיכון הנשקף מאותה פגיעה.

גם כאשר נבחן הכלי באמצעותו נגרמה הפגיעה, אף שקיים הבדל בין "כלי חד" שהסתברות הפגיעה הנגרמת ממנו גבוהה, לבין "כלי שמהותו אינה ידועה", ניתן לומר כי גם כלי מהסוג השני (שמהותו הייתה ידועה לנאשם, ככל הנראה) אשר גרם לפגיעה כאמור, הוא כלי בעל מסוכנות מסוימת.

העובדה שהנאשם היה - לדבריו - באבדן שליטה, גם היא משקפת פוטנציאל סיכון, ולו משום שאדם הנוטל לידי, ולו "כלי שמהותו אינה ידועה" ומשתמש בו על מנת לפגוע באחר, מאבד לחלוטין את עשתונותיו ויש לזקוף לחובתו את היכולת (השלילית) הזו.

במבחן הפגיעה בפועל, ניתן לומר כי מדובר בפגיעה קטנה ביותר.

במישור הכללי, אפוא, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה - בעיניי - בינונית.

לזכותו של הנאשם אזקוף מספר עובדות:

העבירה אינה מאפיינת את הנאשם שכלל הנראה אינו אדם אלים באישיותו.

לנאשם אין כל מפגש קודם עם החוק או עבר פלילי כלשהו.

הנאשם לקח אחריות מלאה והביעה חרטה והבנה משמעותיים באשר ליסודות הפסול בהתנהגותו ויחסו למתלונן.

מעצר הנאשם וההליך המשפטי, בנוסף ליתר העובדות, הקטינו עד מאד את הסיכון לחזרתיות על המעשה, דהיינו - במישור ההרתעה האישית רוב המטרה כבר הושגה.

נותר עוד לדון בהרתעה הציבורית, הקשורה קשר הדוק בשאלת ההלימה - העבירה ועונשה.

דומני שאף שהענישה אינדיבידואלית, דרושים שיקולים מאד משמעותיים כדי להיסוג מעונש מאסר, ולו בעבודות שירות, בשל המסר הגלום בעונש מופחת מזה עבור כל מי שעלול אי פעם להשתמש בחפץ כלשהו כדי לפצוע באמצעותו את זולתו.

סיכום הדברים מביא אותי לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל.

בהתחשב בשיקולים העומדים לזכותו של הנאשם, יש למקמו ברף התחתון של המתחם.

אינני סבור שניתן או צריך להתעלם לחלוטין מהסולחה שנערכה בין הצדדים, אף שיחסיהם ששוקמו מביאים תקווה לשלום ושלווה בין השניים ומשפחותיהם אך ודאי שהמשקל שניתן לתת לה מוגבל ביותר.

אצטט מע"פ 5407/21, אסד דלאשי נ' מדינת ישראל (פורסם לאחרונה) מפי כב' השופט י' אלרון:

"...בעצם ישוב הסכסוך בין הצדדים אין כדי למצות את האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים והוא אינו מאיין את הצורך כי מבצעי עבירה ייתנו את הדין על מעשיהם. כמו כן, מתן גושפנקה ל"סולחות" כ"מרכיב משלים" לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי".

אני סבור כי ניתן לתת לסולחה בין הצדדים להוות תחליף לממד הפיצוי שביקשה המאשימה, אך לא מעבר לכך.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בן חודשיים בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם ירצה מאסר זה בעבודות שירות במסגרת מנהל קהילתי תלפיות שלוחת ארמון הנציב, לפי קביעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 10.05.2022.

2. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום סיום מאסרו את

עמוד 5

העבירה בה הורשע.

3. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מיום סיום מאסרו את העבירה בה הורשע, ישלם סך 10000 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 20 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

4. קנס בסך 2,000 ₪, הקנס יקוזז כנגד הפקדה בסך 10,000 ₪ שהפקיד הנאשם בתיק המ"ת ויתרתה תוחזר לידי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד אדר ב' תשפ"ב, 17 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.